

A romantic couple is shown in a close embrace. The man, on the left, has dark hair and is looking down at the woman. The woman, on the right, has long, wavy brown hair and is looking directly at the camera with a slight smile. They are both wearing dark clothing. The background is a blurred night scene with city lights and a prominent white diagonal beam of light. The overall mood is intimate and romantic.

Mnogi seru, ali...

**Blago onom
koji može.**

MNOGI SERU, ALI BLAGO ONOM
KOJI MOŽE.

Nazove me, prije nešto manje od mjesec dana, kum Drago koji iz Petrinje potegne do Siska jer je trebao nešto obaviti i zvrčne da odemo popiti kavu. To obično radi svaki put kada naleti u Sisku. Ja sam na poslu. Taman dok on dođe iz Siska do moje radione, ja ću biti gotov s nakladom koju tiskam. Gasim stroj i odosmo u lokalnu birtiju na kavu.

Dolazimo do birtije, ne znam ni kako se točno zove, mislim da je Moto13 u Galdovu, poluprazna. Radni dan je, oko dva sata. Stol do ekipice godina kao nas dvojica. Tu negdje. Ne obaziremo se jedni na druge, ali sjedamo van na natkrivenu terasu gdje su i oni sjedili.

Konobarica, ljupka mlada dama, dolazi do nas i uzima našu narudžbu. Mi čakulamo kako je kod koga i što nas sve čeka, što se posla tiče. On je također u realnom sektoru.

Ekipica koja ima na stolu dvije runde piva, jednu piju, druga nova čeka da je srknu. Vidi se po njima da ta koju piju nije prva. Nama konobarica, ljubazno, onako sa smješkom, donese rundu. Kako su oni počeli glasnije pričati, ustvari upadati jedan drugom u riječ jer je tema bila tko je i koliko potamano ženskog roda i još ga tamani. Nisam mogao da ih ne čujem. Jedno uho oni, drugo Dago kako mi priča.

Uglavnom, ne da ih tamane nego ih melju sa svojih pedesetak godina. Svi

od njih četvorice imaju nekog koga sada melju, a nisu im žene. Ne znam tko su oni. Dosta sam čuo. Nastavljam priču s Dragom. Završavamo i odbacuje me do radione. On svojim putem, a ja nazad raditi. Taman imam veću nakladu za otisnuti. Sve podesim i uriktam, tisak krene, nije zahtjevan i ja se naslonim na pult od stroja i počnem razmišljati kako majstori udaraju kao pravi pastusi.

Tako smo mi razgovarali s nekih dvadeset, dvadeset i par godina kada si bio u naponu snage i zviznuo što se zviznuti dalo. Kako moj drugi kum kaže: "*Nema loše. Samo dobra i bolja.*" To je svima bila nit vodilja. Rješavao sam dobre komade i nije ih malo bilo. Sada to nije bitno. Nego ovo. Sada, da ja sa sjebanim leđi-

ma, kada ujutro ustanem, prvih deset metara hoda moram se pridržavati da ne padnem, dok se barem malo ne razgibam da bih nastavio donekle normalno hodati, naravno, uz bolove. Bez imalo kondicije. Ako trebam obtrčati krug oko nogometnog igrališta, mislim da bi mi hitna odmah morala poleći, dajući mi infuziju da malo dođem k sebi. Prije pola godine, možda manje, imao sam upalu mjehura koja kod muškaraca nije česta, ali jebeno bolna i traje jako dugo. Da sad ne idem u detalje koji nisu... ma što me briga. Napisat ću. Svi smo mi ljudi (*možda se u starosti sjetite onog šašavog Mire što je svoja sranja objavljivao i ja sretno*). Jedno jutro idem pišati, a ono krv. Ja ništa. Odoh radit. Drugo pišanje, opet krv, pa tek onda mokrača. Sad si pomi-

slim da neću trebati doktoru, jer je u drugom pišanju bilo manje krvi. Ništa to ne boli ili peče. Vi muški znate o čemu pričam. Treće pišanje gore nego prva dva. E, jebi ga. Kažem ja to svojim u radi-
oni i odmah me deportiraju kod doktorice jer radi ujutro, a slijedeći dan popodne. Ništa, ja se poberem, dođem na red, doktorica odmah antibiotike Klavocine, ta je tableta veća od velikog badema. Izvadila mi krv. Dijagnoza koju je unaprijed znala pa mi je odmah dala antibiotike prije nego što je vidjela nalaz krvi. Nalaz krvi je bio u kurcu, ali samo taj dio vezan za upalu. Kaže mi doktorica obavezno mirovanje. Dobro. Doma pijem vodu, kako mi je rečeno, da mi se zgadila do kraja života i zbilja, što je više piješ, to manje ima krvi. Pojavili su se polako

i bolovi, ne kada pišaš nego kada hodaš. Jebi ga, sutra sam trebao predati nešto vezano uz datum i nisam mogao zajebati ljude. Oni se za tisak ne mogu snaći kroz par sati, nikako. Odem i jedva odradim. Osjećaj kao da te netko svakim mojim korakom opali u jaja. Mužjaci, vi znate kako je to. Ja smiren što nisam ljude zajebao. Ležim na garnituri pokošen kao kalašnjikovom i ne mičem se, ali i onda imaš osjećaj kao da ti netko ide brotvom po jajcima. Kaže meni Boki: “Što je ovo?”. Ja nju pogledam: “Šta?”. Kaže ona kolika su ti jaja. Ja raširenih nogu, nije mi na pamet palo da ih do sada dirnem zbog bolova, sada popipam. Jebo te, jedno jaje veliko kao veliki krumpir. Ne stane u šaku. Jebena jaja. Sutra doktorica, uputnica, hitna i kaže doktor, nekad se upala

proširi na bubrege, nekad na testise kao kod mene. Kaže morao si biti negdje u ribolovu ili slično, nahladio si se i upala je tu. Dok me pregledavao i opipavao moje gigantsko jaje, sestra dođe nešto pitati, nasmije mi se, a ja odgovorim: “*Ma srami se, pa se stisnuo.*” Kako bi se i vidio kraj tolikog gigantskog jajeta. Ali zbilja, vi muški to znate. Stisne se jače nego kad ti je najhladnije, kad ozebeš. Doktor me obraduje vijestima da će to potrajati koji tjedan i da bi onda trebalo splasnuti. Divne vijesti. Dobijem još turu istih antibiotika i kući. Morao sam par dana ostati doma, jer ako se dignesh, jedva hodaš i još te obljeva onaj hladni znoj. Nakon par dana nazad u radionu, pa što bude. Sve u svemu, prošlo je dobro. Nije se pogoršalo da moram u bolnicu. Makar sam

trebao dva tjedna mirovati i ne dizati ništa teško. Kod mene, neizvedivo. Nema bolovanja.

Mlađi Jakša me zvao: “*Baja koji ima najveća jaja.*” To mu je bilo toliko fora da mi je u biti bilo drago čuti ga kako se slatko smije, pa sam se i ja zezao s njim, dok starijem Maksu, kada je mater rekla, on joj je uzvratio rečenicom; “*Jer baš ja to moram znati.*” Vjerovatno, dok ovo čitate, bi mi i sami to rekli. Smatrajte to ovako; kao da sam ubacio koju latinsku rečenicu; to bi bio razgovor između dva šaljiva doktora o jednom bedastom pacijentu. Još osjećam laganu bol, kako mi je i rečeno da će potrajati duže vrijeme. Ni na bicikl, kojeg volim voziti, ne mogu. Samo skuplja prašinu viseći na zidu.

Čemu sve ovo napisano? Samo sam zamislio da ja idem na skokovinu, kako smo mi nekada to zvali. Kao ovi majstori gore navedeni što melju žene, kao traktor kuruzu.

To bi bile višemjesečne pripreme. Kad ideš na skokovinu, moraš odraditi posao kao pravi Baja. Bez dva sata ništa nisi napravio. Ili ako ona skoči s kreveta, posao si loše odradio. Mora jedva hodati. To je onda dobar posao. Jedino te može spriječiti u tome da je ona kao panj. Onda odradiš i ljagi.

Prvo bi koji mjesec prije toga bi trebao nabiti kondicije. Onda bi se trebao nakljukati raznim tabletama: Voltarenima radi kičme, Normabelima da mi opusti

sve oko kičme, Brufenima zbog jajca i da budem sigurnjak, par žestica da sve popijeno ima djelotvorniji učinak, šišanje, uređivanje, možda nova obleka. Uz sve to nabrojano, trebao bi znati točan tajming skoka. Plus, minus 10 minuta, dok tablete djeluju da me ne pokoči usred posla ili oteknu jajca. Jebi ga, ne stignem ja obaviti sve te pripreme, "*Mission: Impossible*". Tako da moja supruga može biti sigurna i bez brige. Garantiram svojim životom. A ovi jebači iz kojih je pivo smišljao priče neka se i dalje lažu. Nema skokovine nego u mladim danima kada lipti znoj i iz nje i tebe. To je bilo lako u mladosti. A mladost je prošla... Sada to radimo kao i svi u našim godinama. Kao muž i žena.